

Miodrag Kajtez

PARIZER, ANTIPARIZER

Devojka jede sendvič sa parizerom. Devojka *ima* nešto od parizera, ali je, svakako, bez konkurencije ono *najaktuelnije* što mogu da zamislim. To što ima nešto od parizera, nimalo je ne udaljava od *idealnosti*, koja, uzgred budi rečeno, meni ništa ne znači, iako se eto na nju pozivam.

Ne kažem, možda zato što je gledam *ispod oka*, izgleda kao devojka koja ipak nikada ne bi poranila (za podne nisam siguran) samo da bi se od ranog jutra dokazivala nekome u svojoj delikatesnosti, pogotovo ne delikatesnosti koja ne zahteva preteranu maštu da bi se dovela u vezu sa parizerom nafilovanim *aditivnim* đakonijama. A dobro je poznato svojstvo aditivnih đakonija da sa svoje strane dirljivo uludo upućuju na *ukuse izvan osnovnog*, zahvaljujući čemu se podgrejava iluzija da bi se u jednom trenutku *otvorenosti* moglo prevideti da je ono što *nadrasta* parizer, po nekoj nepravednoj logici (i pod plastičnim crevom) i *podležući limitima svoga pojma*, u neraskidivoj, konstitutivnoj vezi, ipak, sa običnom, da običnija ne može biti - parizerčinom.

Čak bih rekao, kada još bolje pogledam *ispod oka*, da je ono što je gladna devojka poprimila od parizera posledica njenog pokušaja da se *minimizira*, da bude *neko drugi*. Uostalom, rekao bih da je muče nedokučive brige i da ona na činjenicu što je sendvič, o kome je reč, baš sa parizerom (i svim što iz njega proističe), ne polaže ni dve žute banke.

Taman da se zamajavaš na relaciji parizer-antiparizer dok prekraćuješ vreme čekajući na red pred kasom u tom našem mlečnom restoranu, i dok ona, koja je tu nova, ne *obavi fruštuk*, tako da i ne opaziš kada je zapravo *obavila fruštuk* i nestala, ostavljajući te da se pitaš šta si ti to tačno video, i da li si nešto uopšte video, i je li to, u stvari, njen recept da se ne udalji od *idealnosti*. Ponavljam, ne insistiram...

Gledao sam je onoliko koliko sam sanjao da bi mi dopustila. Ali, gledao sam je, iako *ispod oka*, i iskosa, u *nekakve* oči.

Usredsređeno koristi *obujmljivost* svojih usana i *softnost* parizera (koja je neosporna) da priguši hrskanje svežeg peciva, i po potrebi, sa takvih usana, kakvima se ne ljube deca za peticu donesenu iz škole, noktima uređenim francuskim manikirom, otklanja svaku zaostalu mrvicu. Glavu ne pomera ni levo ni desno, pa neznatni odskoci njene talasaste platinastoplave kose, sasvim odgovaraju uzdržanosti njene vilice.

Ja, koji stojim pred kasom, i *nemam recept za ma kakvu oprobanoj metodi uspešnog dopiranja do nekog, do bilo čega*, sa svojom obrijanom glavom (ne mogu vam ni otprilike reći zbog čega sam je brijao) ne znam kuda bih posle onoga što usledi: zanemarljiv kusus, prihvaćeni sitniš, neshvatljiva sića, kasirkin laki obezvređeni dodir, tako nedopustivo podrazumevajuće blokiraju svaki moj dalji, i najbezazleniji, pokušaj razmetanja *perceptivnom*, i svakom drugom, *istančanošću*.

Sledeći.

Ni na koga se u mlečnom restoranu kasirkinu *sledeći* nije odnosilo, pošto je iza mene bio samo neki balavac, ali taj je već iz kutije na pultu izvukao salvet i odjurio natrag ka majcu, za sto. Osim ako kasirka nije posedovala izvesnu teorijsku potkovanost, pa *sledeći* nisam bio *ja koji bih se ipak odvažio da se razmeće perceptivnom istančanošću a da istovremeno grčevito u šaci steže bezvredne novčiće*, takav lik, kao stvoren da odvežba jedan *nesklad među pojavama*, u najmanju ruku, lik dostojan podsmeha.

Sledeći, zatitraju krajevi kasirkinih tankih i vrlo ironičnih usana, iznad kojih su se presijavale i takođe titrale tamne maljice.

Sada se već čitav mlečni restoran pita na koga se odnosi to kasirkinu *sledeći*. Devojka sa sendvičem, na moju sreću, još se ne pita. Povratna sprega između nje i parizera, ma koliko klimava bila, održava se, minimizira je, štiti od svakog *sledećeg*. Ali ta njena *kontemplacija*, koja se odnekud provlači! Ne usudujem se da je preterano iskušavam. Na taj način, rizikovao bih da stvar zabrljam i dokrajčim takoreći u startu.

A šta bih drugo osim brljanja i dokrajčivanja mogao očekivati da se tamo pred svima odlepim od tla! čemu sam se sve opasnije približavao, mislim na odlepljivanje, svaki put kada bih *pokušao da doprem do nekoga, do bilo čega*.

Brljotina najgore vrste.

Kada te *od malih nogu* momci iz kraja (gde se grane breza neprimetno njišu i čine gotovo neporozne senke), u nastupu neizdržive letnje dosade šalju da od nekog brkatog čiče koji je u našoj ulici redovno hranio golubove, saznaš koliko je sati, samo da bi se kladili šta će čiča u ionako gutavoj situaciji uraditi i hoće li makar na časak razneženo pogledati na tebe umesto na sat, što bi bilo dovoljno da se besomučno zavrtiš oko svoje ose, na oduševljenje momaka iz kraja, i onih koji bi dobili i onih koji bi izgubili opkladu, e onda bi već sasvim *dopustio mogućnost* da se u ovakvoj *fluidnoj situaciji*, usled brzine rotacije, odlepiš od tla.

Ni sa kasirkinom potkovanostu ne smem da rizikujem, pa moram što pre da se, zajedno sa dve prazne zemičke u papirnoj vrećici, organizujem, i stežući taj paketić uz grudi, i sitniš u šaci - deložiram.

- odlomak -